

или вънъ отъ нея. Когато играятъ вънъ, играчитѣ взиматъ въ ржцетѣ си иконитѣ на св. Константина и св. Елена.

Следъ обѣдъ всички се събиратъ пакъ въ столнината, гдето нестинаритѣ биватъ пакъ „прихващани“. Тогава се образува шествие съ чудотворнитѣ икони до свещения изворъ (аязмото) на св. Константина, което е вънъ отъ селото. До пристигането тамъ, гайдата и тжпанътъ свирятъ нестинарската ржченица, и нестинаритѣ, които вървятъ винаги следъ иконитѣ, играятъ все така унесени, както и преди обѣдъ. При аязмото дохажда и свещеникътъ да свети вода, следъ което всѣки почерпва по-малко отъ водата, сръбва отъ нея и плисва върху си — за здраве. Презъ всичкото време нестинаритѣ седятъ при иконитѣ, оставени въ параклисчето на аязмото. Когато вече всички сж пийнали отъ светата вода, иконитѣ се отнасятъ пакъ въ „столнината“, като по пжтя нестинаритѣ биватъ пакъ „прихващани“.

Надвечеръ векилинътъ се разпорежда да се напали насрѣдъ селския площадъ предъ черквата и „столнината“ громаденъ огънь: отъ 4—5, а нѣкога и отъ повече коли дърва. Този огънь се оставя да изгори докрай, така щото да се образува силна и дебела жарава. Докато е свѣтло, младежъта играе хоро на сжщия площадъ, а като се запримръква, селянитѣ се събиратъ пакъ въ „столнината“ при иконитѣ на св. Константина и св. Елена. Тамъ се отдаватъ на молитва, като палятъ свѣщи и пушатъ таманъ. Въ това молитвено време повикватъ гайдаря и тжпанаря. Засвирва се нестинарската мелодия. Вsrѣдъ народа започватъ да се чуватъ *въхканията* на този или онзи нестинаръ или нестинарка. „Прихванатиятъ“ заиграва, отърчава къмъ иконитѣ, грабва една отъ тѣхъ и съ подскачания, подъ такта на музиката, отминава къмъ огъня, който е не далече отъ столнината. Това правятъ всички нестинари. Кой какъ стигне до огъня, нагазва въ него съ боси крака и ми-